

På denne baggrund finder jeg ikke grundlag for at iværksætte tiltag over for rektoren for det omhandlede gymnasium.

Spm. nr. S 2692

Til justitsministeren (1/4 03) af:

Louise Frevert (DF):

»Vil ministeren undersøge, om anvendelsen af islamisk lovgivning ved danske domstole kolliderer med ligestillingslovgivningen, og om der til dato er truffet retslige afgørelser, som henviser til tilbagestående og utidssvarende lovgivning i eksempelvis muslimske lande?«

Begrundelse

Ifølge dagbladet Jyllands-Posten 28. marts 2003 er danske domstole begyndt at anerkende islamisk lovgivning i arvesager og sager om skilsmisse i indvandrerfamilier. Spørgeren er af den opfattelse, at det ikke kan undgå at medføre grov diskrimination af de muslimske kvinder og vil derfor vide, om ikke denne retspraksis er i strid med ligestillingsloven.

Hvis svaret er bekræftende, bliver det efter spørgerens mening nødvendigt at overveje, hvordan det kan sikres, at domstolenes praksis ikke sætter ligestillingen mellem kønnene 100 år tilbage i tiden.

Spørgeren finder, at det desværre drejer sig om endnu et eksempel på, hvordan den muslimske indvandring ændrer det danske samfund i en meget kedelig retning.

Svar (15/4 03)

Justitsministeren (Brian Mikkelsen, fg.):

I Jyllands-Postens to artikler fra den 28. marts 2003 om danske domstoles anvendelse af islamisk lov blev der især fokuseret på, om det kan medføre diskrimination mellem kønnene at anvende islamisk lov i forbindelse med formuedeling mellem ægtefæller.

På baggrund heraf bragte Politiken den 29. marts 2003 en artikel med overskriften »Tjek på islamisk formuedeling«, hvor den tidligere formand for advokatrådets familieretsudvalg ad-

vokat Kirsten Reimers-Lund er citeret for at have sagt:

»Jeg er ikke spor bekymret for ligestillingen på dette område. Tværtimod mener jeg, det ville være betænkeligt at indføre en lov, så alle der skilles i Danmark bliver underlagt dansk formue Lovgivning. Hvis vi anerkender, at man kan blive gift i et andet land, kan vi også blive nødt til at acceptere deres regler om særeje. Vi har desuden § 56 i ægteskabsloven, der giver mulighed for at give en af parterne del i den andens særeje, hvis den ene part bliver urimeligt dårligt stillet.«

At § 56 i ægteskabsloven i praksis finder anvendelse viser en dom, der er trykt i U.1994.918 V. I sagen blev formueforholdet mellem parterne bedømt efter australsk ret, men det blev antaget, at hustruens eventuelle krav på særejekompensation skulle bedømmes efter dansk ret, dvs. ægteskabslovens § 56.

Den anførte udtalelse tyder på, at reglerne om, hvilket lands lovgivning der skal finde anvendelse på formueforholdet mellem ægtefællerne, og hvornår domstolene skal undlade at anvende udenlandske regler, fordi de strider mod fundamentale danske retsprincipper, i praksis fungerer, som de skal.

Jeg lægger imidlertid stor vægt på, at danske domstole ikke anvender udenlandske retsregler, som er klart uforenelige med grundlæggende principper i den danske retsorden.

I takt med den stigende internationalisering vil der komme flere sager ved domstolene, hvor der opstår spørgsmål om anvendelse af udenlandsk ret. Det er derfor vigtigt at følge retspraksis nøje.

Jeg vil derfor som oplyst i Folketinget den 2. april 2003 ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 2653 fra medlem af Folketinget Anne Baastrup (SF) bede Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet og præsidenterne for landsretterne, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense og Aalborg om en udtalelse om, hvorvidt de har kendskab til sager, hvor der har været spørgsmål om anvendelse af islamisk ret, og hvordan sådanne sager løses i praksis.

Når jeg har modtaget udtalelserne, vil jeg overveje, om der er behov for initiativer på området og orientere Folketingets Retsudvalg herom.